

Vasi Ferenc Zoltán

Éjek mélyén

Mélyre menve, a hajnali álmok alá,
ahol együvé bújva még a lelkek.
Magasra vágyva. Jegenyék magasába –
nyárra ősz-menet csöndes lépcsőin át.

Felérni az eget, túl, a felhők felett –
Napot érintő szemek pillantása.
Ahol kisdéd létek lebbentik a fátylat.
Sem szó, sem hang! Isten. S emberi vágyak.

Szoborhegy

Ha már kinézted a hegyet,
drágakövekkel bányá
s eszközhatározója, tárgya:
vésője-kalapácsa
lettél a megismerésnek,
formázd az alakot,
lehelj rá márvány homlokára,
hogy kiszikrázzék látása,
s hódítson teret másnak
a jövőből
– a mában:
holtak hitt igazsága.

VASI FERENC ZOLTÁN (1966) Tatán élő költő. Kötete: *Gyógyulás kertje* (2002).